

Евица е была дѣва съ Ангелско сладко лице,
Злато и безцѣнный камень было нейно то сѣрце.
Вечерь иѣкоги седнала, и кѣмъ ясно то небе
Съсъ въздышанѣ думала; „има богъ, има любовь!“
Младѣ единѣ бѣше похваленѣ; веселѣ ако бѣше той,
Весела и Ева бѣше, какѣ то знае тя сама.
Но що е въ сѣрдце то скрито. и ако време мине!
Може явно то да стане! богъ то ни пророкува.
Младый ся усѣти самый, виде чи е той животѣ
На невина та Евица; чи и дава той душа.
Ахъ! невѣрный! той показа, като искренна любовь
Евино распале сѣрце! нека самъ го сѣди богъ.
„Евице любезна моя, думаше съ умиленѣ гласъ,
Моя душо! мое сѣрце! ты си сладкый мой животѣ,
И лукавый не е сказвалъ, що въ ума си той мыслилъ!
Него виде подирѣ два дны, мина ся и мѣсяцѣ цѣлѣ.
Виде го сама най сетиѣ, бѣше примѣненѣ добрѣ;
Евица при него доде, и съсъ сълзы му каза.
„Немашѣ страхъ чи богъ то вижда? ще та бие совѣсть та!“
Но совѣтъ той непогледна, съ дѣвы други ся присме.
Евица тогасъ усѣща, чи и треба вѣче гробъ.
Близо сетиѣ у гора та мертва ся намери тамъ!
Минаха ся две години, трѣгна младыа на пѣтъ
По край гроба и минува — (праведенѣ е Вышний богъ!)
Пушка та му изгармява, (то какѣ стана знае богъ.)
И въ сѣрце то го ударе, и остана мъртавъ тамъ!
А кога то си издѣхвалѣ, тамъ на песака писалѣ.
„Ахъ! забравихъ да ви кажѣ, не забравѣ никакъ богъ...“
Тамо близо си стоеше жалостный Евиценѣ гробъ;
Тамъ погребеха и него! виждѣ какѣ го докарва богъ!
„Сѣника та тѣзи коя е? кой е той зи мъртавъ тукъ? . . .
А! на зверове го дайте кѣсъ по кѣсъ да го ѣдѣтъ!!!“
— „Оставете го недейте, милостивый е нашѣ богъ;“
Евицина душа богу молися да го прости.